

(Блиц, 09.03.2009)

На недавном пријему код Ивице Дачића, у Министарству унутрашњих послова, неко ме с леђа куцне по рамену. Окренем се, а човек каже: „Сећате ли ме се? Ја сам чика Радмило из Јагодине”. Како да не, дошло ми да кажем, кад ми се чини да ми очи и нос још штима онај сузавац којим је полиција засула народ 9. марта 1991.

За млађе читаоце: реч је о Радмилу Богдановићу, тадашњем министру полиције, који је након 9. марта поднео једну од оних ритуалних оставки, а суштински је још дуго био у врху социјалистичке номенклатуре.

Но, зар се нису пре пола године помирили изборно оверени наследници завађених страна? У том духу сликао сам се, на истом пријему, с Ивицом Дачићем, па ми слика изашла у неким новинама, што је обрадовало моју мајку која и данас тврди да деценијама није добро спавала због моје заваде с влашћу.

Можемо ли сада мирно сви да спавамо, да ли се у Србији слегло политичко тло, да ли су прошлост радикални антагонизми, често доживљавани и као личне омразе и кад против човека немате ништа, али човека не видите од политике коју заступа.

Март је сасвим згодан месец за таква размишљања. Осим поменутог 9. марта, чије је „пунолетство” прослављено чајанком некадашњих сабораца и промоцијом „СПОменара”, у знак прве веће побуне против режима Слободана Милошевића, ту су и годишњице две смрти - Зорана Ћинђића и Слободана Милошевића.

Реч је о две симболички најзначајније фигуре за оне који политичко, историјско, па, богами, и лично време и трајање деле на период пре Петог октобра и после Петог октобра, тренутак разделнице на српској политичкој сцени.

Иоле трезвена анализа показате да акт о помирењу између Демократске странке и Социјалистичке партије Србије није тек прагматично забашуривање прошлости, зарад коалиционог одржања на власти, већ јесте и тековина Петог октобра, колико и Деветог марта, под претпоставком да су актере отпора руководили племенитији принципи осим идеје да једни заседну на власт уместо других.

Март је, дакле, згодан месец за инвентарисање српских јавних послова и промишљање о томе одакле смо кренули и где смо стигли. Или, боље рећи, да ли смо било где стигли. Вишак страсти у том послу само одмаже. Истина, то је сувише блиска историја да би тумачење датума одређених догађаја и личности које најупечатљивије обележавају те догађаје препустили само историчарима. Умешана су ту јаке емоције, лични доживљаји, очекивања, страдања, породичне и друге трауме...

У петак ми се јавио Милутин Мркоњић да у ведром и у суштини добронамерном тону прокоментарише мој текст из „Времена” поводом његове изјаве о херојству Слободана Милошевића. Рекао ми је да из његове душе нико не може да избаци Слободана Милошевића. „Ни из моје”, рекао сам после две, три секунде. Сигуран сам да смо мислили на различита душевна стања. Такав је март у Србији.